

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1916-05-13, [iš Petrogrado - į Maskvą].

Sesutėle! / Šiandie gavau nuo tavęs

Sesutėle!

Šiandie gavau nuo tavęs 2 atviruti ir vieną laišką, ilgą, ilgą... Taip norėtus tau dabar parašyt daug, bet be galo esu dabar nuvargęs. Sėdėjau šiandie 14 val[andų], užtat skauda ir galva, ir akys, ir krūtinė — — Norisi griūti kur nors kniūbsčiam, apsikniaubti, pasislėpti, apmirti... — —

Utarnyke man kvotimas (17 g[egužės]). Laimink mane, Sesutėle, laimink ir pasimelsk už mane.

Beskaitant tavo laišką net apsiverčiau. Toks jis geras, toks geras... Parašysiu aš tau apie tai, ką tu jame palietei, tik po kvotimo, šiandie nieko galvot negaliu, šiandie galva skauda, manyje tuščia, aš pats bijau savęs... —

Žinai, aš atvažiuavęs nė karto neverčiau... Apsikniaubiu, sukandu dantis, nykstu ir nykstu — rodos, vis tiek — — — Vis tiek niekas neišgirs manęs nei priglaus... Ir pačiam taip norisi visa visa sukaupti, paslėpti savyje, kad niekas nepalies. O šiandie apsiverčiau. Gavęs tavo laišką apsiverčiau pirmąsyk... Juntu, kad šiandie ir dar verksiu, ir naktį klejosiu, ir tave sapnuosiu... Bet tu nepyk ant manęs ir daugiau, daugiau tokiuos laiškus rašyk. Kai aš verkiu, man geriau tada, aš jaučiu, kad gyvenu, o kai tyliu apsikniaubęs, dantis sukandęs — aš mirštu tada... Užtat rašyk, rašyk man tokiuos laiškus, juk tat ir yra saulelės spindulėlis mano išguitame gyvenime.

Po kvotimo ir aš tau daug-daug rašysiu, o dabar, Sesute, — atleisk man...

Nebegaliu sėdėt — krūtinę gelia.

Atsigulęs, apsikniaubęs pasisvajosiu apie tave... —

Melskies už mane ir laimink mane.

Tav[o] Bolyt[is]

13/V — 16

Kloniokis Danutei [1] ir Zoskai [2].

KOMENTARAI

[1] Danutė Čiurlionytė.

[2] Sofija Kymantaitė-Čiurlionienė.